

Мария Илиева
Старият Пловдив

Мъждива светлина.
Фенери... Калдъръми.
По които плахо сецям
на Дебялянов тихи стъпки.
И сенки – бледи призраци,
край старите фенери.
Безсмъртен дух е приютен
в напуканите ръкоделия...
Пазач-самотник
на неразбулените тайни в песента,
на мъртвите поети.
Горят огънове еретически
във страници, узрели като злато...
Отква конски тропот,
каретите звънят по калдъръма,
кънтящи от гласовете на кочияши
и стонове на бедните арменци...
И колко ли съдби безсмъртни
си заключил зад ковани порти...
Като стар ковач,
си везал от желязото дантели.
С дърво от стар олтар,
си стиснал здраво под тепетата
плачът и ехото на Времето!...
Припява в плач ревнивата латерна
на избледняла снимка,
със дъх на древност...
Струи напевно
мъдростта ти безтелесна,
от всеки камък,
пропит със кръв и дъх на пролет,
и с недописана история.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10119>]